

Silo üzenete

A kiadó megjegyzése

A Silo által 2002 júliusában megfogalmazott Üzenet három részből áll: A Könyvből, A Tapasztalatból és Az Útból.

A Könyv már régóta ismert „A belső tekintet” címen.

A tapasztalat nyolc ceremóniából áll.

Az Út gondolatok és javaslatok gyűjteménye.

Ez a kiadás tartalmazza a teljes Üzenetet. Nyomtatott és elektronikus formában is terjeszthető.

© Silo. Második kiadás, 2007

A Könyv

I. AZ ELMÉLKEDÉS

1. Itt arról szólunk, hogyan lehet az értelműrességet értelemmé és teljességgé változtatni.
2. Itt öröm lakozik; a test, a természet, az emberiség és a szellem szeretete.
3. Itt elvetjük az áldozatokat, a bűntudatot és a túlvilággal való fenyegetőzéseket.
4. Itt nem állítjuk szembe egymással az evilágit és az örökkévalót.
5. Itt a belső felismerésről szólunk, melyhez mindenki eljut, aki gondosan elmélkedik, alázatosan keresve.

II. A MEGÉRTÉSRE VALÓ HAJLANDÓSÁG

1. Tudom jól, hogyan érzed magad, mert helyzetedet módomban van tapasztalni, te viszont nem tudod, hogyan tapasztalható meg az, amiről én beszélek. Ezért, mivel érdek nélkül szólok arról, ami boldoggá és szabadabbá teszi az embert, érdemes megpróbálnod megérteni mondanivalómat.
2. Ne gondold, hogy úgy fogsz megérteni, ha vitatkozol velem. Ha azt hiszed, azzal, hogy ellentmondasz, könnyebb lesz számodra a megértés, megteheted – de ez esetben nem ez a megfelelő út.
3. Ha megkérdezed, vajon melyik a megfelelő magatartás, azt válaszolom majd: a mély és sietség nélküli elmélkedés arról, amit itt elmagyarázok.
4. Ha azzal vágysz vissza, hogy sürgősebb dolgod is van ennél, azt felelem majd: ha netán aludni vagy meghalni vágysz, nem foglak visszatartani.
5. Ne érvelj azzal sem, hogy nincs ínyedre az, ahogyan a dolgokról beszélek, hiszen a gyümölcs héjáról sem mondod ezt, ha maga a gyümölcs kedvedre való.
6. Úgy beszélek, ahogyan nekem megfelelőnek tűnik, nem pedig úgy, ahogyan azok számára lenne kíváncsi, akik a belső igazságtól távol álló dolgokra vágyanak.

III. AZ ÉRTELEMÜRESSÉG

Sok nap kellett ahhoz, hogy felfedezzem a következő nagy ellentmondást: azok, akik kudarcot hordoztak a szívükben, ki tudták vívni a végső győzelmet; azok pedig, akik győzedelmesnek érezték magukat, lemaradtak az úton, szétfolyó és kiégett élet tengődő növényeként.

Sok nap kellett ahhoz, hogy a legmélyebb sötétségből eljussak a fényhez, és nem tanítás vezetett, hanem az elmélkedés.

Ezt gondoltam magamban az első napon:

1. Nincs értelem az életben, ha minden a halállal végződik.
2. Tetteink bármilyen igazolása – legyen az megvetendő vagy kiváló – mindig egy új álom, mely űrt hagy maga után.
3. Isten olyan valami, ami nem bizonyos.
4. A hit annyira változékony dolog, mint az értelem vagy az álom.
5. Az, hogy „mit kell tennünk”, teljességgel vitatható, és a magyarázatokat végül is semmi nem erősíti meg.
6. Annak a „felelőssége”, aki elkötelezi magát valami mellett nem nagyobb, mint azé, aki nem kötelezi el magát.
7. Érdekeim szerint cselekszem, és ez nem tesz sem gyávává, sem hőssé.
8. Érdekeim nem igazolnak semmit, de el sem veszik a hitelét semminek.
9. Az „én indokaim” nem jobbak, és nem is rosszabbak másokéinál.
10. A kegyetlenség borzalommal tölt el, de sem ezért, sem önmagában véve nem rosszabb vagy jobb a jósnál.
11. Az, amit ma én mondok vagy mások mondanak, holnap már nem érvényes.
12. Meghalni nem jobb, mint élni vagy meg sem születni, de nem is rosszabb.
13. Felfedeztem – és nem tanítással, hanem tapasztalattal és elmélkedéssel –, hogy nincs értelem az életben, ha minden a halállal ér véget.

IV. A FÜGGŐSÉG

Második nap:

1. Mindaz, amit teszek, érzek vagy gondolok, nem tőlem függ.
2. Változékony vagyok, és a környezet hatásától függök. Amikor meg akarom változtatni a környezetet vagy az „énemet”, a környezet változtat meg engem. Így a város vagy a természet felé fordulok, a társadalmi kiutat keresem vagy egy olyan új küzdelmet, mely igazolná létemet. Minden esetben a környezet késztet arra, hogy egyik vagy másik magatartást válasszam. Így érdekeim és a környezet itt tartanak.
3. Tehát azt mondom, mindegy, ki vagy mi dönt. Ilyenkor azt mondom, élnem kell, ha már abban a helyzetben vagyok, hogy élek. Ezt mondom, de nincs semmi, ami ezt igazolná. Dönthetek, habozhatok vagy egy helyben maradhatok. Mindenesetre az egyik dolog átmenetileg jobb, mint a másik, de végeredményben nincs „jobb” vagy „rosszabb”.
4. Ha valaki azt mondja nekem, hogy az, aki nem eszik, meghal, azt válaszolom majd neki, hogy ez valóban így van, és szükségleteinél fogva kénytelen enni, de azt nem teszem hozzá, hogy az evésért folytatott küzdelme igazolná létét. Mint ahogyan azt sem mondom majd, hogy mindez rossz. Csupán annyit mondok, hogy egyéni vagy közösségi szempontból a fennmaradáshoz szükséges tényről van szó, mely azonban egyszerre értelmét veszti, amikor az ember elveszti a végső csatát.
5. Ezenkívül azt is mondom, hogy küzdelmükben közösséget vállalok a szegényekkel, kizsákmányoltakkal és üldözöttekkel. Azt mondom majd, hogy ezzel az azonosulással „megvalósítom önmagam”, de rögtön megértem, hogy mindezzel semmit sem igazolok.

V. AZ ÉRTELEM MEGSEJTÉSE

Harmadik nap:

1. Néha előre láttam olyan eseményeket, melyek később bekövetkeztek.
2. Néha felfogtam egy-egy távoli gondolatot.
3. Néha olyan helyeket írtam le, melyeken sosem jártam.
4. Néha pontosan elmeséltem valamit, ami a távollétemben történt.
5. Néha végtelen öröm ragadott el.
6. Néha előntött egy teljes felismerés.
7. Néha egy mindent felölelő, tökéletes egyesülés ragadott magával.
8. Néha, véget vetve az ábrándozásnak, a valóságot új módon láttam.
9. Néha úgy tűnt, újra látok valamit, amit pedig először láttam.

...És mindez elgondolkodtatott: világossá vált számomra, hogy ezen tapasztalatok nélkül nem léphettem volna ki az érteleműrességből.

VI. ÁLOM ÉS ÉBREDÉS

Negyedik nap:

1. Nem tarthatom valóságosnak azt, amit álmaimban látok, mint ahogyan azt sem, amit félálomban, vagy amit ugyan ébren, de ábrándozás közben látok.
2. Valóságosnak azt tarthatom, amit ébren és ábrándozás nélkül látok. Nem arról van szó, amit érzékszerveim rögzítenek, hanem elmém működéséről a vélt „adatokkal” kapcsolatban. Mert a naiv és kétes adatokat a külső és belső érzékek és az emlékezet adja át. Ami biztos, hogy elmém mindezt „tudja”, amikor ébren van, de mindent csak „hisz”, amikor alszik. Ritkán észlelem új módon a valóságot, és olyankor megértem, hogy az, amit általában látok, az álomhoz vagy a félálomhoz hasonlít.

Az ébrenlétnek van egy valódi formája: az, amely oda vezetett, hogy mélyen elmélkedjek az eddig elmondottakról, és amely ezenfelül megnyitotta azt a kaput, melyen át felfedezhettem minden létező értelmét.

VII. AZ ERŐ JELENLÉTE

Ötödik nap:

1. Amikor valóban ébren voltam, megértésről megértésre kapaszkodtam felfelé.
2. Amikor valóban ébren voltam, de nem volt erőm a további emelkedéshez, önmagamból tudtam nyerni az Erőt. Egész testemben ott volt. A teljes energia jelen volt még testem legapróbb sejtjeiben is. Ez az energia a vérnél is gyorsabban és hevesebben keringett bennem.
3. Felfedeztem, hogy az energia testem azon pontjaiban összpontosul, amelyek mozognak, és hiányzik onnan, ahol éppen nincs mozgás.
4. Betegségek idején az energia éppen az érintett pontokban hiányzott vagy halmozódott fel. De amikor sikerült visszaállítanom rendes mozgását, sok betegség elkezdett visszahúzódní.

Egyes népek tudták ezt, és számos különböző, mára már szokatlannak tűnő eljárással állították vissza az energia áramlását.

Egyes népek tudták ezt, és ezt az energiát átadták másoknak. És így „megvilágosodásszerű” felismeréseket, sőt fizikai „csodákat” idéztek elő.

VIII. AZ ERŐ IRÁNYÍTÁSA

Hatodik nap:

1. Létezik egy módja a testben keringő Erő irányításának és összpontosításának.
2. Léteznek bizonyos irányítási pontok a testben. Ezekről függ mindaz, amit mozgásként, érzelmként vagy gondolatként ismerünk. Amikor az energia ezekben a pontokban hat, motorikus, érzelmi és intellektuális megnyilvánulások jönnek létre.
3. Attól függően, hogy az energia mélyebben vagy felületesebben hat a testben, lép fel a mély álom, a félálom vagy az ébrenléti állapot. A vallásos festményeken a szentek (avagy híres megvilágosodottak) testét vagy fejét övező glória bizonyosan az olykor a testen kívül megnyilvánuló energia megjelenésére utal.
4. A valódi ébrenlétnek létezik egy irányítási pontja, és van mód arra, hogy az Erőt odavezessük.
5. Amikor az energiát erre a helyre vezetjük, a többi irányítási pont másképpen mozog.

Amikor ezt megértettem, és e felsőbb pontra irányítottam az Erőt, egész testem érezte egy óriási energia beáramlását, mely erősen megrendítette tudatomat, majd egyik megértéstől a másik megértésen át emelkedtem egyre felfelé. De azt is megfigyeltem, hogy le tudok süllyedni elmém mélységeibe, amikor elvesztem az energia irányítását. És így, látva a két tudatállapot közti választóvonalat, visszaemlékeztem a „mennyekről” és a „poklokról” szóló legendákra.

IX. AZ ENERGIA MEGNYILVÁNULÁSAI

Hetedik nap:

1. Ez a mozgó energia el tudott „szakadni” a testemtől úgy, hogy közben egységét megtartotta.
2. Ez az egységes energia egyfajta „második test” volt, mely megfelelt a test cönesztéziás – a megjelenítés terén belüli – ábrázolásának. E tér létezéséről, valamint a test belső érzékeléséhez kapcsolódó megjelenítésekről az elme működésével foglalkozó tudományok nem nyújtottak elegendő eligazítást.
3. Az így megduplázódott energia (amelyet a testen „kívülinek” vagy anyagi alapjától „elválnak” képzelünk el) vagy felbomlott mint kép, vagy pontosan megjelent, létrehozójának belső egységétől függően.
4. Meg tudtam állapítani, hogy ezen energia „kivetülése” – amely a testen „kívülinek” ábrázolja a saját testet – már az elme legalacsonyabb szintjein létrejön. Ilyenkor az élet legelemibb egysége elleni merénylet váltja ki ezt a válaszreakciót, mintegy megvédve a fenyegetettet. Ezért egyes olyan médiumok önkívületi állapotában, akiknek tudati szintje alacsony, belső egysége pedig veszélyben volt, e reakciók önkéntelenül jelentkeztek – így nem ismerték fel, hogy e jelenségeket saját maguk hozták létre, és más lényeknek tulajdonították őket.

Egyes népek vagy jósök „látomásai” vagy „szellemei” nem voltak mások, mint azoknak a „második teste” (saját maguk megjelenítései), akik megszállva érezték magukat. Minthogy elmeállapotuk zavarodott volt (önkívületben voltak), és mivel elvesztették az Erő irányítását, úgy érezték, hogy furcsa lények irányítják őket, akik olykor figyelemreméltó jelenségeket produkálnak. Kétségtelen, hogy sok „megszállott” ilyen jelenségektől szenvedett. A döntő dolog tehát az Erő irányítása volt.

Ez teljességgel megváltoztatta a mindennapi, egyszersmind a halál utáni életről vallott nézetemet. Ezen gondolatok és tapasztalatok révén fokozatosan elvesztettem a halálban való hitemet, és azóta nem hiszek benne, ahogy az élet értelmetlenségében sem hiszek.

X. AZ ÉRTELEM BIZONYOSSÁGA

Nyolcadik nap:

1. Az éber élet valódi jelentősége világossá vált számomra.
2. A belső ellentmondások megszüntetésének valódi jelentősége meggyőzőtt.
3. Az Erő irányításának valódi jelentősége – az egység és a folyamatosság elérése végett – örömteli értelemmel árasztott el.

XI. A FÉNYLŐ KÖZPONT

Kilencedik nap:

1. Az Erőben ott volt a „fény”, mely egy „központból” jött.
2. Az energia felbomlásával a fénylő központtól való távolodás, egyesülésével és fejlődésével pedig e fénylő központ működése járt együtt.

Nem lepett meg, hogy régi népeknél Napisten-imádatra leltem, és megértettem, hogy míg néhányuk azért imádta eme csillagot, mert életet ad földjüknek és a természetnek, addig mások e fenséges égitestben egy felsőbb valóság szimbólumát fedezték fel.

Voltak olyanok is, akik ezen túlmenően számtalan képességet nyertek e központtól, mely olykor lángnyelvek formájában „szállt le” a megihletettekre, olykor pedig fénygömbként vagy égő csipkebokorként jelent meg az istenfélő hívő előtt.

XII. A FELFEDEZÉSEK

Tizedik nap:

Kevés, ám annál fontosabb felfedezést tettem, melyeket így összegeznék:

1. Az Erő akaratunktól függetlenül kering a testben, de tudatos erőfeszítéssel irányítható. A tudati szint irányított változásának elérése az emberi lény számára a „természetes” és a látszólag a tudatra nehezedő körülmények alóli szabadulás komoly lehetőségét kínálja.
2. A testben a különböző cselekvésekhez megfelelő irányítási pontok tartoznak.
3. Különbség van a valódi ébrenléti állapot és más tudati szintek között.
4. Az Erőt a valódi felébredés pontjáig lehet vezetni. („Erőn” azt a szellemi energiát értjük, mely a különböző képeket kíséri, „ponton” pedig egy kép elhelyezkedését a megjelenítés terének egy „helyén”).

E következtetések ráébresztettek arra, hogy a régi népek imádságaiban egy olyan nagy igazság csírája rejlik, mely a külsődleges szertartásokban és gyakorlatokban később elhomályosult. Így a régieknek nem sikerült végigvinniük azt a belső munkát, amely, ha tökéletesen valósul meg, az embert kapcsolatba hozza fénylő forrásával. Végül észrevettem, hogy „felfedezéseim” nem felfedezések voltak, hanem olyan belső felismerések, melyekhez mindenki eljut, aki ellentmondások nélkül, saját szívében keresi a fényt.

XIII. AZ ALAPELVEK

Más lesz az élethez és a dolgokhoz való hozzáállásunk, amikor villámként hasít belénk a belső felismerés.

Ha lassan haladsz lépésről lépésre, elmélkedsz a mondottakon és a még elmondandókon, az értelemürességet értelemmé változtathatod. Nem közömbös, hogy mit kezdesz az életeddel, mely törvényeknek van alávetve, s melyben különböző választási lehetőségek állnak rendelkezésedre. Én nem szabadságról beszélek neked. Felszabadulásról, mozgásról, folyamatról beszélek. A szabadságról nem mint valami nyugalomban lévő dologról beszélek neked, hanem mint fokozatos szabaddá válásról, ahogyan az szabadul fel a hátralévő út megtétele alól, aki városa felé közeledik. Tehát „az, amit tenni kell” nem egy távoli, érthetetlen és konvencionális erkölcsről függ, hanem törvényektől: az élet, a fény és a fejlődés törvényeitől.

Íme, itt vannak az úgynevezett „Alapelvek”, melyek segíthetnek a belső egység keresésében:

1. A dolgok fejlődése ellen fordulni annyi, mint önmagunk ellen fordulni.
2. Amikor valamit egy cél felé erőltetsz, ellenkező eredményt érsz el.
3. Ne szállj szembe egy nagy erővel; vonulj vissza, amíg meg nem gyengül, és akkor haladj elszántan előre.
4. A dolgok akkor működnek jól, amikor együtt és nem egymástól elszigetelten haladnak.
5. Ha elfogadod a telet és a nyarat, a nappalt és az éjszakát, felülkerekedtél az ellentmondásokon.
6. Ha hajszolod az élvezeteket, a szenvedéshez láncolod magad. De amíg nem okozol kárt az egészségednek, élvezhetsz korlátok nélkül, amikor arra alkalom nyílik.
7. Ha egy célt hajszolsz, rabságra ítéled magad. Ha mindent úgy viszel véghez, mintha önmagában cél lenne, akkor felszabadítod magad.
8. Akkor szünteted meg konfliktusaidat, amikor legmélyebb gyökérükben érted meg őket, és nem amikor meg akarod őket oldani.
9. Amikor másoknak ártasz, leláncolod magad, de ha nem ártasz senkinek sem, szabadon tehetsz, amit akarsz.
10. Amikor úgy bánsz másokkal, ahogy szeretnéd, hogy veled bánjanak, felszabadítod magad.
11. Nem számít, az események melyik oldalra helyeztek. Ami számít, az az, hogy megérted: egyik oldalt sem választottad.
12. Az ellentmondást valamint az egységet hordozó cselekedetek felhalmozódnak benned. Ha belső egységed cselekedeteit ismétled, akkor semmi sem állíthat meg téged.

Természeti erőhöz leszel hasonlatos, mely útja során nem ütközik ellenállásba. Tanuld meg megkülönböztetni a nehézséget, a gondot és az akadályt az ellentmondástól. Míg az előbbiek mozgásba hoznak vagy ösztökélnek, ez utóbbi megbénít és ördögi körbe zár.

Amikor nagy erőt, örömet és jószágot találsz szívedben, vagy szabadnak és ellentmondásoktól mentesnek érzed magad, azonnal légy hálás ezért bensődben. Amikor az ellenkezője történik veled, kérj hittel, és mindaz a hála, melyet addig felhalmoztál, átváltozva és gazdagabban tér vissza hozzád.

XIV. ÚTMUTATÁS A BELSŐ ÚTHOZ

Amennyiben az eddigieket megértetted, egy egyszerű gyakorlat segítségével kellő tapasztalatot szerezhetsz az Erő megnyilvánulásáról. Nem ugyanaz azonban egy többé-kevésbé tárgyilagos szellemi hozzáállást tanúsítani (mint amilyen egy technikai feladathoz szükséges), vagy egy olyan hangulatot, illetve érzelmi nyitottságot teremteni magunkban, melyhez hasonlót a költészet ébreszt. Ezért az ilyen igazságok átadásához használt nyelvezet próbálja elősegíteni ezt a hozzáállást, mely sokkal inkább magához a belső érzékeléshez, mintsem egy a „belső érzékelésről” alkotott elképzeléshez visz közel.

Most pedig kövesd figyelmesen azt, amit elmagyarázok neked, mivel arról a belső tájról lesz szó, melyet megtalálhatsz, ha az Erővel dolgozol, és azokról az irányokról, amelyek felé szellemi mozgásaidat terelheted.

„A belső úton járhatsz homállyal fedve vagy fénnel kísérve. Figyelj mindkét útra, melyek megnyílnak előtted.

Ha hagyod, hogy lényed sötét vidékek felé vetődjön, tested nyeri meg a csatát, és uralkodik feletted. Akkor szellemek, erők és emlékek érzetei és látomásai tűnnek majd fel. Arra egyre lefelé vezet az út. Ott lakozik a Gyűlölet, a Bosszú, az Idegenség, a Birtoklás, a Féltékenység és a Maradni vágyás. Ha tovább ereszkedsz lefelé, előnt majd a Csalódás, a Neheztelés, sorban mindazon ábrándok és vágyak, melyek pusztulást és halált hoztak az emberiségre.

Ha a fény felé irányítod lényedet, minden egyes lépésnél ellenállásra és fáradságra bukkansz majd. Az emelkedés nehézségeinek megvannak a maguk okai: életed rád nehezedik, emlékeid súlyosak, korábbi cselekedeteid gátolják a felemelkedést. Ez a mászás tested miatt nehéz, mely hajlamos uralkodni rajtad.

Az emelkedés során tiszta színek és sohasem hallott hangok különös vidékeivel találkozol. Ne menekülj a megtisztulás elől, mely úgy hat, mint a tűz, és elborzaszt kísérteteivel. Állj ellen az ijedtségnek és a csüggedésnek! Állj ellen a mély és sötét vidékek felé való menekvés vágyának! Állj ellen az emlékekhez való ragaszkodásnak! Maradj belsőleg szabad, közömbös a táj illúziójával szemben, és elszánt a felemelkedésre.

A tiszta fény megvilágítja a magas hegyláncok csúcsait, és az ezerszín vizek felismerhetetlen melódiák között zúdulnak le fennsíkok és kristálytisza mezők felé.

Ne félj a fény erejétől, mely egyre erősebben távolít el központjától. Fogadd be, mintha folyadék vagy szél lenne, mert bizonyosan az élet van benne.

Ha majd rátalálsz az óriási hegyláncok között az elrejtett városra, tudnod kell, hogy hol van a bejárat. De ezt tudni fogod, amint az életed átalakult. Óriási falai formákban vannak megírva, színekben vannak megírva, és „érezhetőek”. Ebben a városban őrzik a megtett és megteendő... De a te belső szemednek homályos az átlátszó. Igen, a falak számodra áthatolhatatlanok!

Vedd magadhoz az elrejtett város Erejét. Térj vissza az élet sűrű világába, fénylő homlokoddal és fénylő kezeiddel.”

XV. A BELSŐ BÉKE ÉLMÉNYE ÉS AZ ERŐ ÁTÁRAMLÁSA

1. Lazítsd el teljesen a tested, és csillapítsd le elmédet. Ezután képzelj el egy átlátszó és fényes gömböt, mely feléd ereszkedik, és végül a szíveden állapodik meg. Fel fogod ismerni azt a pillanatot, amikor a gömb megszűnik képnek lenni, és egy érzéssé válik a mellkasodban.
2. Figyeld meg, hogyan terjed ki lassan a gömb érzete a szívedtől a tested határai felé, miközben légzésed tágabb és mélyebb lesz. Amikor az érzet a tested határaihoz ér, megállíthatod a folyamatot és érezheted a belső békét. Addig időzhetsz ebben az állapotban, míg jónak látod. Ezután engedd vissza az előbbi kiterjedést (úgy, hogy a szívedhez érjen vissza, mint az elején), hogy így elszakadj a gömbtől, és nyugodtan, megerősödve fejezd be a gyakorlatot. Ezt a gyakorlatot a „béke élményének” hívják.
3. Ha viszont az Erő átáramlását szeretnéd megtapasztalni, a kiterjedés visszaengedése helyett meg kell növelned azt, engedve, hogy érzéseid és egész lényed kövessék. Ne próbálj a légzésedre figyelni. Engedd, hogy magától működjön, miközben te követed a kiterjedést a testeden kívülre.
4. Ezt még egyszer el kell mondanom: figyelmednek e pillanatokban a kiterjedő gömb felé kell fordulnia. Ha ezt nem tudod elérni, célszerű megállnod és újra próbálnod egy másik alkalommal. Mindenesetre, ha nem is hozod létre az átáramlást, a béke egy érdekes érzését tapasztalod meg.
5. Ha azonban egyszer túljutottál ezen, elkezdted érezni az átáramlást. Kezeid és tested más részei felől egy szokatlan érzés fog el. Majd erősödő hullámozást fogsz tapasztalni, kevéssel ezután képek és érzések fognak erőteljesen feltűnni. Akkor engedd, hogy megtörténjen az átáramlás...
6. Amikor az Erőt befogadod, az általad megszokott megjelenítési módtól függően fényt vagy szokatlan hangokat fogsz észlelni. Mindenesetre jelentős tudatbővülést tapasztalsz, melynek egyik jele a fokozódó világosság és a történések megértésére való nyitottság kell legyen.
7. Ha úgy kívánsz, véget vethetsz e kivételes állapotnak – hacsak nem bomlott fel egy idő után magától – úgy, hogy elképzeld vagy érzed, hogy a gömb összehúzódik és kiszáll belőled, éppen úgy, ahogyan érkezett, amikor a gyakorlatot elkezdted.
8. Érdekes megérteni, hogy számos módosult tudatállapotot értek el az idők folyamán, és érnek el máig is az imént leírtakhoz hasonló mechanizmusok beindításával. Ezeket persze különös szertartások mögé rejtették, vagy olykor olyan gyakorlatokkal erősítették meg, mint a kifárasztás, a féktelen motorikus tevékenységek és az ismétlés, illetve olyan testhelyzetekkel, melyek minden esetben megváltoztatják a légzést és eltorzítják a test belsejének általános érzékelését. Ide sorolandók a hipnózis, a médiumi képességek és a kábítószer hatásai is, melyek bár más módon fejtik ki hatásukat, hasonló változásokat okoznak. Ám bizonyos, hogy minden előbb említett esetet az irányítás hiánya jellemez, valamint az, hogy az ember nincs tudatában annak, ami történik. Légy bizalmatlan az efféle megnyilvánulásokkal szemben, és tekintsd ezeket egyszerű „önkívületi állapotoknak”, melyeken a tudatlanok, a kísérletezők és a „szentek” estek át a legendák szerint.
9. Még ha azon voltál is, hogy betartsd azt, amit ajánlok, előfordulhat, hogy nem éred el az átáramlást. Ez nem kell hogy aggodalomra adjon okot: csupán a belső „könnyedség” hiányát jelzi, ami nagy feszültséget, képdinamikai gondokat és végezetül az érzelmi viselkedés töredezettségét tükrözheti, melyek különben jelen vannak a mindennapi életedben is.

XVI. AZ ERŐ KIVETÍTÉSE

1. Ha tapasztaltad már az Erő átáramlását, megértheted, hogy különböző népek, hasonló jelenségek alapján, ám a megértés teljes hiányában, hogyan indítottak újukra szertartásokat és kultuszokat, melyek aztán vég nélkül szaporodtak. Így az előbb említett tapasztalatok révén sokan „megkettőzve” érezték testüket, és az Erő megtapasztalása azt az érzést adta nekik, hogy ezt az energiát ki tudják vetíteni önmagukon kívülre.

2. Az Erőt „kivetítették” másokra, valamint befogadására és megőrzésére különösen „alkalmas” tárgyakra. Bizom benne, hogy nem esik majd nehezedre megérteni, hogy a különböző vallásokban milyen szerepet töltöttek be bizonyos szentségek, mit jelentettek a szent helyek és az – állítólag – Erővel „feltöltött” papok. Amikor a templomokban egyes tárgyakat hittel imádtak, ünnepléssel és szertartásokkal vettek körül, azok bizonyosan „visszaadták” a hívőknek az ismételt imádságok során felhalmozott energiát. És az emberi lét ismeretét korlátok közé szorították azzal, hogy ezen jelenségekre – a kultúra, a hely, a történelem, a hagyományok alapján – majdnem mindig külső magyarázatokat adtak; holott mindennek a megértéshez elengedhetetlen az alapvető belső tapasztalat.

3. Az Erőnek e „kivetítésével”, „feltöltésével” és „visszaállításával” a későbbiekben még foglalkozunk. De már most mondom neked, hogy ugyanez a mechanizmus még mindig működik a már elvilágiasodott társadalmakban is, ahol a vezetőket és a hírességeket különleges dicsfény övezi azok szemében, akik rájuk néznek és akár meg is kívánják „érinteni” őket, vagy megszerezni öltözetük vagy személyes tárgyaik egy-egy darabját.

4. Hiszen minden „magasabb rendűnek” az ábrázolása a szemmagasság, a látás hétköznapi síkja fölött helyezkedik el. „Magasabb rendűek” azok a személyiségek, akik a jóságot, a bölcsességet és az erőt „birtokolják”. „Fent” vannak a hierarchiák, a hatalmak, a zászlók és az állam. Nekünk, földi halandóknak fel kell „emelkednünk” a társadalmi ranglétrán, és mindenáron a hatalom közelébe kell kerülnünk. Milyen rossz nekünk, akiket még ezek a mechanizmusok irányítanak, melyek egybeesnek a belső megjelenítéssel, mely szerint fejünket „magasan hordjuk”, míg lábunk a földhöz ragadt! Milyen rossz nekünk, amikor hiszünk ezekben a dolgokban (és hiszünk bennük, mert megvan a maguk „valósága” a belső megjelenítésben)! Milyen rossz nekünk, amikor külső tekintetünk nem egyéb, mint a belső fel nem ismert kivetítése!

XVII. AZ ERŐ ELVESZTÉSE ÉS ELFOJTÁSA

1. A legnagyobb energiakisüléseket kontrollálatlan cselekedetek okozzák. Ezek lehetnek: féktelen képzelet, mértéktelen kíváncsiság, felesleges fecsegés, túlhajtott szexualitás és túlzásba vitt észlelések (céltalan nézés, hallás, ízlelés stb.). De azt is el kell ismerned, hogy sokan azért cselekszenek így, mert olyan feszültségeket vezetnek le, melyek különben fájdalmasak lennének számukra. Figyelembe véve és látva, milyen szerepet töltenek be az ilyen levezető cselekvések, bizonyára egyetértesz majd velem abban, hogy nem célszerű elfojtani, inkább rendezni kell őket.
2. Ami a szexualitást illeti, helyesen értelmezd azt, amit mondok: ezt a működést nem szabad elfojtani, mert annak gyötrelmes hatásai vannak, és belső ellentmondást okoz. A szexualitás az aktus felé irányul és az aktusban magában végződik, de nem jó, ha tovább hat a képzeletre vagy birtoklási vágyának megszállott módon új és új tárgyat keres.
3. A nemiség bizonyos társadalmi vagy vallási „erkölcsből” fakadó kontrollja olyan szándékokat szolgál, melyeknek semmi közük sincs a fejlődéshez, sőt éppen ellenkezőleg.
4. Az Erő (a belső test érzékelésének megjelenítési energiája) az alkony irányába fordult az elfojtások alatt nyögő társadalmakban: ilyenkor elszaporodtak a „megszállottak”, a „boszorkányok”, a mindenféle szentségtörők és bűnözők, akik a szenvedésben, valamint az élet és a szépség pusztulásában lelték örömeiket. Egyes törzsek és civilizációk esetében éppúgy voltak bűnözők a kivégzők, mint a kivégzettek között. Másutt minden olyasmit üldöztek, ami tudomány és haladás volt, mert az szemben állt az irracionálissal, a homállyal és az elfojtással.
5. Bizonyos primitív népeknél még létezik a nemiség elfojtása éppúgy, ahogyan néhány „fejlett civilizációnak” tartott népnél is. Ennek erősen romboló jellege nyilvánvaló, még ha a két esetben eltérő is a gyakorlat eredete.
6. Ha még több magyarázatot kérsz, azt mondom neked, hogy a nemiség valójában szent, és az a központ, melyből minden alkotóerő és az élet árad. Éppígy innen árad minden pusztítás is, amennyiben működése rendezetlen.
7. Sose hidd el az élet megmérgezőinek hazugságát, amikor a nemiségről mint valami megvetendő dologról beszélnek. Éppen ellenkezőleg, szépség van benne, nem véletlenül kapcsolódik a legszebb szerelmi érzésekhez.
8. Légy hát óvatos, és tekintsd nagy csodának, mellyel kellő finomsággal kell bánni, anélkül, hogy ellentmondás forrásává vagy az életenergia bomlasztójává válna.

XVIII. AZ ERŐ HATÁSA ÉS VISSZAHATÁSA

Az előbbiek során elmagyaráztam: „Ha nagy erőt, örömet és jószágot találsz szívedben, vagy szabadnak és ellentmondásoktól mentesnek érzed magad, azonnal légy hálás ezért bensődben”.

1. „Hálásnak lenni” a pozitív lelkiállapotok összpontosítását jelenti, melyek egy képhez vagy egy megjelenítéshez kapcsolódnak. Az ilyen módon kapcsolódó pozitív lelkiállapot lehetővé teszi, hogy kedvezőtlen helyzetekben egy pozitív dolog felidézése által felszínre kerüljön az a szellemi állapot, ami azt korábban kísérte. Ráadásul, mivel e szellemi „töltet” korábbi ismétlések révén megnővekedhet, képes eltávolítani olyan erős negatív érzéseket is, melyeket bizonyos körülmények egyébként ránk kényszeríthetnének.

2. Mindezért bensődből fokozott jótékony hatással tér vissza mindaz, amit kérsz, feltéve, hogy önmagadban számos pozitív állapotot halmoztál fel. Szükségtelen újra elmondanom, hogy ezt a mechanizmust – tévesen – arra is használták, hogy tárgyakat, személyeket, vagy „kivetített” belső lényeket „külsőleg ruházzanak fel töltettel”, azt gondolván, hogy azok meghallgatják majd imáikat és könyörgéseiket.

XIX. A BELSŐ ÁLLAPOTOK

Most el kell érned azoknak a belső állapotoknak a megfelelő érzékelését, melyekkel életed és különösen a fejlődésen való munkálkodásod során találkozhatasz. Ezeket az állapotokat csak képekkel – ez esetben allegóriákkal – tudom leírni. Az allegóriák előnye véleményem szerint az, hogy összetett lelkiállapotokat „vizuálisan” tudnak összesűriteni. Másrészt az az egyedi megközelítés, mely szerint ezek a lelkiállapotok úgy fűződnek egymásba, mintha egyazon folyamat különböző pillanatai lennének, változást jelent a mindig töredezett leírásokhoz képest, melyeket azoktól szokhattunk meg, akik ezekkel a dolgokkal foglalkoznak.

1. Az első állapotot, melyben az értelemüresség uralkodik (az, amire már a könyv elején utaltunk), „szétfolyó életerőnek” fogjuk nevezni. Mindent a fizikai szükségletek irányítanak, de ezeket gyakran összetévesztjük egymásnak ellentmondó vágyakkal és képekkel. Errefelé sötétség uralkodik az okokban és a teendőkben. Ebben az állapotban az ember változó formák közt elveszetten vegetál. Erről a pontról csak két úton lehet továbblépni: a halál vagy a mutáció útján.

2. A halál útja zűrzavaros és sötét tájra vezet. A régi népek ismerték ezt az ösvényt, és szinte mindig a „föld alá” vagy szakadékok mélységeibe helyezték. Mások e birodalomba azért látogattak el, hogy utána fényes magasságokban „támadjanak fel”. Meg kell értened, hogy a halál „alatt” a szétfolyó életerő lakozik. Az emberi elme a halállal járó felbomlást talán későbbi átalakulási jelenségekhez köti, sőt az is lehet, hogy a zavaros mozgást a születést megelőzővel kapcsolja össze. Ha irányod emelkedő, a „halál” előző állapotoddal való szakítást jelent. A halál útján egy másik lelkiállapot felé emelkedsz.

3. Ide érkezvén találkozunk a visszaesés menedékével. Onnan két út nyílik: a megbánásé és az, amelyik a felemelkedésre szolgál, vagyis a halálé. Ha az elsőt választod, az azért van, mert döntésed az előző életeddel való szakítás felé hajlik. Ha visszatérsz a halál útjára, szakadékokba esel vissza, azzal az érzéssel, hogy zárt körben jársz.

4. Tehát, korábban azt mondtam, hogy egy másik ösvényen is megszökhetünk a szakadékbeli életerő elől, és ez a mutáció útja. Ha ezt az utat választod, azt azért teszed, mert feljebb akarsz emelkedni gyötrelmes állapotodból, ám anélkül, hogy látszólagos javainak egy részéről hajlandó lennél lemondani. Ez tehát hamis út, melyet „görbe útként” ismerünk. Sok szörnyeteg került ki e tekervényes folyosó mélységeiből. Ostrommal akarták bevenni a mennyországot, anélkül, hogy a poklot elhagyták volna, s ezáltal végtelen sok ellentmondást bocsátottak a köztes világba.

5. Feltételezem, hogy a halál birodalmából felemelkedve és tudatos megbánást mutatva már elérkeztél a hajlamosság menedékéhez. Azt két vékony pillér tartja: a megtartás és a kudarc. A megtartás útja hamis és bizonytalan. Amikor ezen jársz, az állandóság illúziójával áztatod magad, de valójában sebesen ereszkedsz lefelé. Ha a kudarc útjára térsz, emelkedésed gyötrelmes ugyan, de ez az egyetlen út, amely nem hamis.

6. Kudarctól kudarcig haladva elérkezel a következő pihenőhöz, melyet az „eltérés pihenőjének” hívnak. Vigyázz, melyiket választod az előtted lévő két út közül: vagy az elszántság útjára lépsz, mely az alkotáshoz vezet, vagy a neheztelés útjára, mely újra a visszaesés irányába terel. Itt a következő dilemmával szembesülsz: vagy a tudatos élet útvesztője mellett döntesz (és ezt elszántan teszed), vagy nehezteléssel visszatérsz előző életedbe. Sokan vannak, akiknek miután nem sikerült önmagukon felülkerekedniük, lehetőségeik útját itt elvágják.

7. De te, aki elszántan emelkedtél, az „alkotás” fogadójában találod magad, ahol három ajtó nyílhat meg előtted: az elsőt „Bukásnak”, a másodikat „Próbálkozásnak”, a harmadikat pedig „Leértékelésnek” hívják. A „Bukás” egyenesen a mélységekbe vezet, és csak egy külső véletlen taszíthat feléje. Nehéz ezt az ajtót választani. A Leértékelésé pedig kerülő úton vezet a szakadékokba, úgy, hogy újra megteszed a már megtett utakat, egyfajta háborgó spirálon, miközben egyfolytában újraértékelsz mindent, amit elvesztettél és amit feláldoztál. Ez az önvizsgálat, mely a „Leértékeléshez” vezet, kétségkívül hamis vizsgálat,

melyben lebecsülsz és eltorzítasz bizonyos összehasonlításnak alávetett dolgokat. Egybeveted az emelkedés nehézségét azokkal a „előnyökkel”, melyeket elhagytál. Ellenben ha közelebbről vizsgálod meg a dolgokat, meglátod, hogy nem emiatt mondtál le bármiről is, hanem más okokból. A „Leértékelés” tehát úgy kezdődik, hogy meghamisítjuk az okokat, melyek látszólag függetlenek voltak a felemelkedéstől. Most pedig azt kérdezem: Mi téveszti meg a tudatot? Talán a kezdeti lelkesedés hamis okai? Talán a vállalkozás nehézsége? Talán olyan áldozatok csalóka emléke, melyek nem is léteztek, vagy melyeket más okok vezéreltek? Én azt mondom és kérdezem egyben: a házad már rég lángokban állt, és ezért döntöttél az emelkedés mellett. Vagy most azt gondolod, hogy házad a felemelkedésed miatt gyulladt ki? Körülnéztél talán egy kicsit is, hogy lásd, mi történt a környező házakkal? ...Kétségtelen, hogy a középső ajtót kell választanod.

8. Menj fel a Próbálkozás díszlépcsőjén, és egy labilis kupolába érkezel. Onnan menj tovább egy szűk és kanyargós folyosón, melyet „Ingatagságként” ismersz majd meg, míg egy fennsíkhoz hasonló, tágas és üres térbe nem érkezel, melynek „az energia nyitott tere” a neve.

9. E térben megrémülhetsz a kihalt és óriási tájtól, és a hatalmas, mozdulatlan csillagok által átvarázsolt éjszaka rémisztő csendjétől. Ott, pontosan a fejed fölött, meglátod majd a Fekete Hold sejtelmes alakját az égboltra szegezve... egy furcsa, beárnyékolt Holdat, amely pontosan a Nappal szemben helyezkedik el. Ott meg kell várnod a virradatot türelmesen és hittel, hiszen ha nyugalmad megőrzöd, semmi rossz nem történhet.

10. Ebben a helyzetben előfordulhat, hogy ösztönösen azonnali kiutat keresel innen. Ha ez így történne, akkor vaktában útra kelhetnél bármilyen cél felé, ahelyett, hogy bölcsen megvárnád a nappalt. Emlékezned kell arra, hogy ott (a sötétségben) bármely mozdulat hamis és általában „rögtönzésnek” hívják. Ha elfelejted azt, amit most említek, és rögtönzött mozgásba kezdesz, biztos lehetsz benne, hogy örvény ragad el, és ösvényeken és menedékeken át hurcol egészen a felbomlás legsötétebb mélyéig.

11. Milyen nehéz megérteni, hogy a belső állapotok egymásba kapcsolódnak! Ha látnád, milyen szigorú logikával rendelkezik a tudat, észrevennéd, hogy az előbb leírt helyzetben az, aki vaktában rögtönöz, végzettszerűen kezd el leértékelni másokat és önmagát. Később feltolulnak benne a kudarc érzései, majd a neheztelés és a halál felé zuhan, és végül eljön mindannak a feledése, amit valaha is sikerült észlelnie.

12. Ha a síkságon sikerül kivárnod a nappalt, szemed előtt feltűnik a sugárzó Nap, mely számodra először világít rá a valóságra. Akkor meglátod majd, hogy minden létezőben él egy Terv.

13. Innen nehéz lezuhanni, hacsak nem akarsz önként leereszkedni sötétebb vidékek felé, hogy magaddal vidd a fényt a homályba.

Nem érdemes tovább taglalni ezeket a témákat, mert tapasztalat hiányában megtévesztenek azáltal, hogy a képzelet világába helyezik át azt, ami megvalósítható. Szolgálja javadat, amit eddig mondtunk. Ha mindazt, amit itt elmagyaráztam nem találnád hasznosnak, ugyan mivel ellenkeznél? Hiszen semminek nincs alapja és oka a szkepticizmus számára, mely egy tükörképhez, egy visszhang hangjához vagy egy árnyék árnyékához hasonló.

XX. A BELSŐ VALÓSÁG

1. Tűnődj el észrevételeimen. Bennük a külső világ csupán allegorikus jelenségeit és tájait kell megsejtened, ugyanakkor a szellemi világ valós leírásait is tartalmazzák.

2. Azt sem kell hinned, hogy azok a „helyek”, melyekkel utad során találkozol, valamiféle önálló létezéssel bírnak. Ehhez hasonló tévedés gyakran elhomályosított már mély értelmű tanításokat, és így egyesek még ma is azt hiszik, hogy mennyek, poklok, angyalok, démonok, szörnyetegek, elvarázsolt kastélyok, távoli városok és egyéb hasonló dolgok látható valósággal bírnak a „megvilágosodottak” számára. Ugyanennek az előítéletnek – csak ellenkezőleg értelmezve – estek áldozatul olyan bölcsességgel nem rendelkező szkeptikusok, akik e dolgokat olyan egyszerű illúzióknak vagy képzelgéseknek tekintették, amilyenekben a lázas elmék szenvednek.

3. Ismét el kell mondjam hát, hogy megértsd: mindebben valós szellemi állapotokról van szó, még ha a külső világhoz tartozó tárgyakkal jelképezzük is őket.

4. Vedd figyelembe az eddig elmondottakat, és tanuld meg felfedezni az igazságot az allegóriák mögött, melyek olykor félrevezetik a tudatot, máskor azonban olyan valóságokat fejeznek ki, melyeket ábrázolás nélkül lehetetlen felfogni.

Amikor az istenek városairól szóltunk, ahová számtalan, különböző népből származó hős akart eljutni, amikor a Paradicsomokról szóltunk, ahol istenek és emberek eredeti, átszellemült természetességben éltek együtt, és amikor bukásokról és özönvizekről szóltunk, nagy belső igazságot mondtunk ki. Később a megváltók elhozták üzenetüket, és kettős természettel érkeztek hozzánk, hogy visszaállítsák ezt a nosztalgikus, elveszett egységet. Újfént nagy belső igazság mondatott ki. Csakhogy amikor mindezt úgy nyilvánították ki, hogy a tudaton kívülre helyezték, tévedtek vagy hazudtak.

Megfordítva, ha a külső világot összetévesztjük a belső tekintettel, akkor ez a tekintet új utak bejárására kényszerül. Így, ma a kor hőse a csillagok felé repül, korábban ismeretlen vidékeken keresztül. Világából kifelé repül, s anélkül, hogy tudná, valami belső és fényes központja felé hajtja.

A Tapasztalat

Szertartás

Egy csoport kérésére rendezendő.

Szertartásvezető: Az elmém nyugtalan.

Résztevők: Az elmém nyugtalan.

Szertartásvezető: A szívem zaklatott.

Résztevők: A szívem zaklatott.

Szertartásvezető: A testem feszült.

Résztevők: A testem feszült.

Szertartásvezető: Ellazítom a testem, a szívem és az elmém.

Résztevők: Ellazítom a testem, a szívem és az elmém.

Ha lehetséges, a résztvevők leülnek. A Segéd feláll, és elmond egy, a körülményeknek megfelelően kiválasztott alapelvet, vagy egy részletet a Könyvből (A belső tekintet), majd mindenkit arra kér, hogy elmélkedjen rajta. Pár perc múlva a Szertartásvezető feláll, és lassan felolvassa a következő mondatokat, szünetet tartva mindegyik után.

Szertartásvezető: Lazítsd el teljesen a testedet, és csendesítsd el az elmédet...

Ezután képzelj el egy átlátszó és fényes gömböt, mely feléd ereszkedik, és végül a szíveden állapodik meg...

Fel fogod ismerni, hogy a gömb egy kiterjedő érzéssé kezd válni a mellkasodban...

A gömb érzete kiterjed a szívedtől a testeden kívülre, miközben légzésed egyre tágabb lesz...

Kezeidben és tested más részeiben új érzéseket fogsz tapasztalni...

Erősödő hullámozást érzékelsz majd, pozitív érzelmek és emlékek fognak feltűnni...

Engedd, hogy szabadon megtörténjen az Erő átáramlása. Az Erőé, amely energiát ad a testednek és az elmédnek...

Hagyd, hogy az Erő megnyilvánuljon benned...

Próbáld fényét a szemeidben látni, és ne akadályozd abban, hogy magától működjön...
Érezd az Erőt és belső fényességét...

Engedd, hogy szabadon megnyilvánuljon...

Segéd: Ezzel az Erővel, melyet befogadtunk, összpontosítsunk elménkkel annak beteljesülésére, amire valóban szükségünk van...

Mindenkit arra kér, hogy álljon fel és összpontosítson a Kérésre. Hagyjunk egy kis időt erre.

Szertartásvezető: Békét, Erőt és Örömet!

Résztevők: Neked is Békét, Erőt és Örömet!

Kézzrátétel

*Egy vagy több ember kérésére rendezendő.
A Szertartásvezető és a Segéd áll.*

Szertartásvezető: Az elmém nyugtalan.

Résztvevők: Az elmém nyugtalan.

Szertartásvezető: A szívem zaklatott.

Résztvevők: A szívem zaklatott.

Szertartásvezető: A testem feszült.

Résztvevők: A testem feszült.

Szertartásvezető: Ellazítom a testem, a szívem és az elmém.

Résztvevők: Ellazítom a testem, a szívem és az elmém.

*A Szertartásvezető és a Segéd leül és vár pár percet.
A Szertartásvezető feláll.*

Szertartásvezető: Ha be akarsz fogadni az Erőt, akkor meg kell értened, hogy a Kézzrátétel pillanatában új érzéseket fogsz tapasztalni. Erősödő hullámozást fogsz érzékelni, majd pozitív érzelmek és emlékek fognak feltűnni. Amikor ezt tapasztalod, akkor engedd, hogy szabadon megtörténjen az Erő átáramlása...

Hagyd, hogy az Erő megnyilvánuljon benned, és ne akadályozd abban, hogy magától működjön...

Érezd az Erőt és belső fényességét...

Engedd, hogy szabadon megnyilvánuljon...

Hagyunk egy kis időt az elmélkedésre, majd a Segéd feláll.

Segéd: Aki be szeretné fogadni az Erőt, álljon fel.

A Segéd megkéri a résztvevőket, hogy – a jelenlévők létszámától függően – maradjanak állva az ülőhelyük mellett, vagy alkossanak egy kört a Szertartásvezető körül. Egy kis idő elteltével a Szertartásvezető elkezd a Kézzrátételt. A Segéd, ha szükséges, segít a résztvevőknek visszatérni a helyükre, esetleg visszakíséri őket. A Kézzrátétel befejezése után hagyunk egy kis időt az élmény befogadására.

Segéd: Ezzel az Erővel, melyet befogadtunk, összpontosítsunk elménkkel annak beteljesülésére, amire valóban szükségünk van, vagy összpontosítsunk elménkkel annak beteljesülésére, amire valamely szerettünknek valóban szüksége van.

*Mindenkit arra hív, hogy álljon fel és csendben összpontosítson a Kérésére. Esetleg valamelyik résztvevő megfogalmaz egy Kérést valamely jelen levő, vagy jelen nem levő személy részére.
Hagyunk egy kis időt erre.*

Szertartásvezető: Békét, Erőt és Örömet!

Résztvevők: Neked is Békét, Erőt és Örömet!

Jóllét

*Egy csoport kérésére rendezendő.
A résztvevők lehetőség szerint ülnek.
A Szertartásvezető és a Segéd áll.*

Segéd: Azért gyűltünk itt össze, hogy a szeretteinkre gondoljunk. Néhányuknak gondjai vannak az érzelmi életében, a kapcsolataiban vagy az egészségével. Most feléjük irányítjuk a gondolatainkat és a legjobb kívánságainkat.

Szertartásvezető: Bízunk benne, hogy az ő jóllétükért megfogalmazott kérésünk eléri őket. Gondoljunk a szeretteinkre, érezzük szeretteink jelenlétét, és tapasztaljuk meg a szeretteinkkel való kapcsolatot...

Segéd: Most elmélkedjünk egy rövid ideig azokon a nehézségeken, amiket ezek az emberek átélnek...

Most néhány percet adunk az egybegyűlteknak az elmélkedésre.

Szertartásvezető: Most azt szeretnénk, ha ezek az emberek éreznék a mi legjobb kívánságainkat. Érje el őket a megnyugvás és a jóllét érzésének hulláma...

Segéd: Egy kis időt szánunk arra, hogy szellemünkkel megtaláljuk a jóllétnek azt az állapotát, amit a szeretteink számára kívánunk.

Néhány percet szánunk arra, hogy az egybegyűltek erre összpontosítsanak szellemükkel.

Szertartásvezető: Azzal fejezzük be ezt a szertartást, hogy lehetőséget adunk mindazoknak, akik kívánják, hogy érezzék azon szeretteik jelenlétét, *akik ugyan nincsenek itt velünk ebben az időben és térben*, mégis összekapcsolódnak velünk a szeretet, a béke és a meleg öröm megtapasztalásában...

Hagyjunk erre egy kis időt.

Szertartásvezető: Mindez jó volt másoknak, megnyugtató volt a számunkra, és inspirálóan hatott az életünkre... Üdvözlünk mindenkit, aki belemerült a jóllét ezen hullámába, mely megerősödött a jelenlévők jókívánságaitól...

Oltalmazás

Egyéni vagy csoportos szertartás.

A résztvevők állnak.

A Szertartásvezető és a Segéd a gyermekekkel szemben áll, a résztvevők körbeveszik őket.

Segéd: Ennek a ceremóniának az a célja, hogy bevonjuk a gyermekeket a közösségünkbe.

A gyermekek ösidők óta főszereplői olyan ceremóniáknak, mint a keresztelők, névadások stb. Ezen ceremóniákkal jelölték az emberi élet fordulópontjait, korszakváltásait.

Léteztek és léteznek bizonyos polgári formaságok, melyekkel megjelölik a születés helyét és idejét stb. De a spirituális transzcendenciának, amely az ilyenfajta ceremóniákat kíséri, semmi köze az írott okmányok ridegségéhez. Annál inkább kötődik a szülők és a közösség öröméhez, a gyermekek a közösségnek történő nyilvános bemutatásához.

Ez egy olyan ceremónia, mely által a gyermekek helyzete megváltozik: egy olyan közösség részévé válnak, amely elkötelezi magát, hogy felelősséget vállal értük arra az esetre, ha szerencsétlen körülmények folytán védtelenek maradnának.

Ezen szertartás során védelmet kérünk a számukra, és a közösség új gyermekeként fogadja be őket.

Egy kis idő elteltével a Szertartásvezető barátságosan a jelenlévők felé fordul.

Szertartásvezető: Védelmet kérünk e gyermekek számára.

Segéd: Örömmel fogadjuk be őket, és elkötelezzük magunkat, hogy védelmet nyújtunk nekik.

Szertartásvezető: Most fejezzük ki a legjobb kívánságainkat... Békét és örömet mindenkinek!

Szeretettel ráteszi a kezét minden gyermek fejére, és homlokon csókolja őket.

Házasság

A résztvevők állnak.

Egy vagy több pár.

A Szertartásvezető és a Segéd a párral (párokkal) szemben áll.

Segéd: Az esküvők ősidők óta olyan ceremóniák, melyek az emberek helyzetének megváltozásához kapcsolódnak.

Amikor valakinek az életében lezárul egy szakasz, vagy éppen egy új kezdődik, ezt gyakran bizonyos szertartások kísérik. Személyes és társadalmi életünk többnyire szokásosnak tekintett rituálékhoz kötődik. Reggel másképpen köszönünk, mint este; kezet fogunk ismerőseinkkel; megünnepeljük a születésnapokat, tanulmányaink befejezését, vagy azt, amikor munkát változtatunk. Sporteseményeinket rituálék kísérik, és vallási, politikai vagy polgári szertartásaink az alkalomnak megfelelő belső hozzáállást alakítják ki bennünk.

A házasság egy fontos változást jelöl az emberek életében, és olyasvalami, ami minden országban bizonyos jogi formákat igényel. Vagyis a házastársi kapcsolat révén a felek új helyzetbe kerülnek a közösséggel és az állammal szemben. De amikor egy pár a házasság kötelékébe lép, ezt egy új életstílus kialakításának gondolatával teszi, mély érzésekkel, nem pedig formálisan.

Következésképpen ezen ceremóniával, mely az élethelyzet megváltozását kíséri, a feleknek az a szándékuk, hogy egy másik emberrel új, remélhetőleg tartós kapcsolatot hozzanak létre. Megvan a vágy arra, hogy a legjobbat kapjuk a másiktól és hogy a legjobbat adjuk neki. Megvan a szándék arra, hogy a kapcsolat továbbfejlődjön, gyermekek világrahozásával vagy örökbefogadásával.

Ily módon tekintve a házasságra, elismerjük a kapcsolat törvényesítésének fontosságát, de spirituális és érzelmi szempontból csakis maguk a felek adhatnak értelmet ennek a ceremóniának.

Más szavakkal, ezen ceremónia révén két emberi lény olyan helyzetbe kerül, amelyben új életet kezdenek, és a felek, érzéseikkel összhangban, ezen ceremónia során hívják életre mély egyesülésüket. Nem mi egyesítjük őket, hanem ők maguk egyesülnek közösségünk előtt.

Szertartásvezető: Azért, hogy ez a szertartás valóban a sajátotok és igaz legyen, azt kérdezzük *(a felek egyikéhez fordul)*: Mit jelent számodra ez a házasság?

A megkérdezett hangosan felel...

Szertartásvezető: *(a másik félhez fordul)* Mit jelent számodra ez a házasság?

A megkérdezett hangosan felel...

Szertartásvezető: Így ez a házasság összhangban lesz az itt kifejezett vágyakkal és legmélyebb szándékokkal. *(A párt/párokat melegen üdvözl.)*

Segítségnyújtás

Ez egy olyan ceremónia, amelyhez sok gyengédségre van szükség, és amely azt igényli a levezetőtől, hogy a legjobbat adja önmagából.

A ceremóniát meg lehet ismételni az érintett, illetve azok kérésére, akik róla gondoskodnak.

A Szertartásvezető egyedül van a haldoklóval.

Bármilyen legyen is a haldokló látszólagos állapota, akár eszméleténél van, akár öntudatlan, a Szertartásvezető halk, tiszta hangon, nyugodtan szól hozzá.

Szertartásvezető: Életed emlékei a cselekedeteid bírálatai. Szánhatsz most egy kis időt arra, hogy felidézz sok mindent abból, ami a legjobb benned. Emlékezz tehát félelem nélkül, és tisztítsd meg az emlékezetedet. Emlékezz gyengéden, és nyugtasd meg az elmédet...

Néhány percig csendben marad, majd ugyanazzal a hangszínnel és hangerővel folytatja.

Állj most ellen az ijedtségnek és a csüggedésnek...

Állj most ellen a sötét vidékek felé való menekülés vágyának...

Állj most ellen az emlékekhez való ragaszkodásnak...

Maradj most belsőleg szabad, közömbös a táj illúziójával szemben...

.....

Most szánd el magad a felemelkedésre...

A tiszta fény megvilágítja a magas hegyláncok csúcsait, és az ezerszín vizek felismerhetetlen melódiák között zúdulnak le fennsíkok és kristálytisza mezők felé...

Ne félj a fény erejétől, mely egyre erősebben távolít el központjától. Fogadd be, mintha folyadék vagy szél lenne, mert bizonyosan az élet van benne...

Ha majd rátalálsz az óriási hegyláncok között az elrejtett városra, tudnod kell, hogy hol van a bejárat. De ezt tudni fogod, amint az életed átalakult. Óriási falai formákban vannak megírva, színekben vannak megírva, és „érezhetőek”. Ebben a városban őrzik a megtett és a megteendőt...

Rövid ideig csendben marad, majd ugyanazzal a hangszínnel és hangerővel folytatja.

Megbékéltél...

Megtisztultál...

Készülj fel arra, hogy belépjél a Fény legszebb Városába, melyet szem még sohasem látott, melynek énekét emberi fül még soha nem hallotta...

Gyere, készülj fel arra, hogy belépjél a legszebb Fénybe...

Halál

Szertartásvezető: Az élet megszűnt ebben a testben. Erőfeszítést kell tennünk, hogy gondolatainkban elválasszuk ennek a testnek a képét annak az embernek a képétől, akire most emlékezünk...

Ez a test nem hall minket. Ez a test nem az, akire emlékezünk...

Azok, akik nem érzik egy másik, a testtől független életnek a jelenlétét, fontolják meg ezt: bár a halál megbénította a testet, a véghezvitt cselekedetek tovább hatnak, és hatásuk sosem ér véget. Ezt a cselekedet-láncolatot, mely az élet során kibontakozott, nem állíthatja meg a halál. Milyen mély is ezen az igazságon elmélkedni, még ha nem is teljesen értjük, hogyan alakul át egy cselekedet egy másikká!...

Azok pedig, akik érzik egy másik, a testtől független életnek a jelenlétét, fontolják meg ezt: a halál csak a testet bénította meg; a szellem újfent győzedelmesen felszabadította magát, utat nyitva a Fény felé...

Bármit hiszünk is, ne sirassuk a testeket. Elmélkedjünk inkább a hiteink gyökerén, és egy gyengéd és csendes öröm fog elérkezni hozzánk...

Béke a szívben és fény a megértésben!

Elismerés

Az Elismerés a Közösséghez való csatlakozás ceremóniája. Csatlakozás közös tapasztalatokon és olyan ideálok, álláspontokon és cselekvési módokon keresztül, amelyekben osztozunk.

Egy csoport kérésére rendezendő, egy Szertartás után.

A résztvevőknek rendelkezniük kell az írott szöveggel.

A Szertartásvezető és a Segéd áll.

Segéd: Ezt a ceremóniát azok kérték, akik Közösségünk aktív tagjaivá kívánnak válni. Itt kinyilvánítják egyéni és társadalmi elkötelezettségüket, hogy saját maguk és embertársaik életének jobbításán fognak munkálkodni.

A Segéd megkéri a kinyilatkozni kívánókat, hogy álljanak fel.

Szertartásvezető: A fájdalom és a szenvedés, melyet emberi lényként tapasztalunk, akkor fog csökkenni, ha a jó tudás növekszik, és nem az önzést és az elnyomást szolgáló tudás.

A jó tudás igazsághoz vezet.

A jó tudás megbékéléshez vezet.

A jó tudás elvezet ahhoz is, hogy megfejtjük azt, ami szent a tudat mélyén.

Segéd (és a kinyilatkozók együtt olvassák):

Az emberi lényt tekintjük a legfőbb értéknek, a pénz, az állam, a vallás, a társadalmi modellek és rendszerek fölött.

Támogatjuk a gondolkodás szabadságát.

Hirdetjük minden emberi lény jogainak és esélyeinek egyenlőségét.

Elismerjük és üdvözljük a szokások és a kultúrák sokszínűségét.

Visszautasítjuk a megkülönböztetés minden formáját.

Megszenteljük az erőszak minden formájával szembeni igaz ellenállást, legyen az fizikai, gazdasági, faji, vallási, nemi, lelki vagy erkölcsi erőszak.

Szertartásvezető: Másrésről, mivel senkinek sincs joga megkülönböztetni másokat vallásosságuk vagy vallástalanságuk miatt, jogot formálunk arra, hogy hirdessük szellemiségünket és hitünket a halhatatlanságban és abban, ami szent.

A mi szellemiségünk nem a babona szellemisége, nem is az intolerancia szellemisége, nem a dogma szellemisége, nem is a vallási erőszak szellemisége: ez egy olyan szellemiség, mely felébredt mély álmából, hogy táplálja az embereket legjobb törekvéseikben.

Segéd (és a kinyilatkozók együtt olvassák):

Szeretnénk egységet adni az életünknek, összhangot teremtve aközött, amit gondolunk, amit érzünk és amit cselekszünk.

Le akarjuk győzni a rossz lelkiismeretet, felismerve kudarcainkat.

Törekvésünk, hogy meggyőzzünk és megbékéljünk.

Növekvő elkötelezettséget javasolunk magunknak azon szabály mellett, amely emlékeztet minket arra, hogy „úgy bánjunk másokkal, ahogy szeretnénk, hogy velünk bánjanak”.

Szertartásvezető: Új életet fogunk kezdeni.

Keresni fogjuk önmagunkban a jeleit annak, ami szent, és elvisszük az üzenetünket másoknak.

Segéd (és a kinyilatkozók együtt olvassák):

Ma elkezdjük megújítani az életünket. Keresni fogjuk a szellemi békét és az Erőt, ami örömet és meggyőződést ad nekünk. Ezután elmegyünk a hozzánk legközelebb állókhoz, hogy megosszuk velük mindazt a nagyszerűt és jót, ami velünk történt.

Szertartásvezető: Mindenkinek Békét, Erőt és Örömet!

Segéd *(és minden jelenlévő):*
Neked is Békét, Erőt és Örömet!

Az Út

Ha azt hiszed, hogy az életed a halállal véget ér, akkor nincs értelme annak, amit gondolsz, amit érzel és amit cselekszel. Minden az ellentmondásban és a szétesésben végződik.

Ha azt hiszed, hogy az életed nem ér véget a halállal, akkor meg kell egyeznie annak, amit gondolsz, amit érzel és amit cselekszel. Mindennek az egység, az összhang felé kell haladnia.

Ha közömbös vagy mások fájdalmával és szenvedésével szemben, nem lesz igazolása semmilyen segítségnek, amit kérsz.

Ha nem vagy közömbös mások fájdalmával és szenvedésével szemben, úgy kell cselekedned, hogy egybeessen az, amit érzel azzal, amit gondolsz és teszel, azért, hogy segíts másoknak.

Tanulj meg úgy bánni másokkal, ahogy szeretnéd, hogy veled bánjanak.

Tanuld meg legyőzni a fájdalmat és a szenvedést magadban, a hozzád közelállókban és az emberi társadalomban.

Tanulj meg ellenállni a benned és a rajtad kívül lévő erőszaknak.

Tanuld meg felismerni a jeleit annak, ami szent, önmagadban és körülötted.

Ne hagyd, hogy elmúljon az életed anélkül, hogy megkérdeznéd magadtól: „Ki vagyok?”.

Ne hagyd, hogy elmúljon az életed anélkül, hogy megkérdeznéd magadtól: „Hová tartok?”

Ne hagyd, hogy elmúljon egy napod anélkül, hogy válaszolnál magadnak arra a kérdésre, hogy ki vagy.

Ne hagyd, hogy elmúljon egy napod anélkül, hogy válaszolnál magadnak arra a kérdésre, hogy hová tartasz.

Ne hagyd, hogy elmúljon egy nagy öröm anélkül, hogy köszönetet mondanál bensődben.

Ne hagyd, hogy elmúljon egy nagy bánat anélkül, hogy előhívnád bensődből azt az örömet, amit megőriztél.

Ne képzeld azt, hogy egyedül vagy a faludban, a városodban, a Földön és a végtelen sok világban.

Ne képzeld azt, hogy be vagy zárva ebbe az időbe és ebbe a térbe.

Ne képzeld azt, hogy halálodban örökkévaló lesz a magány.